

Paula Hawkins

Focul mocnit

Traducere din limba engleză de
Bogdan Ghiurco

3
TREI

Barca lui Daniel

Barca lui Miriam

Whitmore
Bridge

Kingsland Road

Canalul Regent

Piața
Broadway

London
Fields

Cat and Mutton
Bridge

Librăria Books on
a Boat

HOXTON

Haggerston
Park

Hackney Road

BETHNAL
GREEN

Great Eastern Street

Bethnal Green Road

SHOREDITCH

Weavers
Fields

Shoreditch
High Street

Bethnal Green

0 1 km

Plină de sânge, fata merge clătinându-se prin întuneric. Hainele îi sunt vraieste și îi atârnă pe trupul tânăr, scoțând la iveală petice de piele palidă. A pierdut un pantof, piciorul îi sângerează. E în agonie, dar nu mai remarcă durerea, fiindcă este eclipsată de alte suferințe.

Chipul ei este o mască a terorii, inima, o darabană, respirația, ca gâfâitul chinuit al unei vulpi ascunse în vizuină.

Liniștea nopții este străpunsă de un huroit nedeslușit. Un avion? Fata își șterge sângele de pe ochi și ridică privirea spre cer, dar nu vede decât stelele.

Huruitul este tot mai puternic, mai grav. Un automobil care schimbă vitezele? A ajuns oare la șosea? Inima îi tresare și, de undeva din rărunchi, își adună energia să o ia la fugă.

Mai mult simte decât vede lumina din spatele ei. Simte cum îi luminează silueta în beznă și știe că mașina vine din spatele ei. De la fermă. Se întoarce.

Încă dinainte să-l vadă, își dă seama că a găsit-o. Încă dinainte să-l vadă, își dă seama că în spatele volanului va zări chipul lui. Încremenește. Ezită pentru o clipă, apoi părăsește șoseaua și o ia la goană prin șanț, peste gardul de scânduri.

Se împiedică pe câmpul de alături și aleargă orbește, căzând, ridicându-se, fără să scoată niciun sunet. La ce bun să țipe?

Când o prinde, îi bagă mâna în păr și o doboară la pământ. Îi simte mirosul respirației. Știe ce urmează să-i facă. Știe pentru că l-a văzut deja în acțiune, l-a văzut făcându-i asta prietenei ei, cât de sălbatic a...

— Of, pentru Dumnezeu, murmură Irene cu voce tare, închizând zgomotos cartea și trântind-o peste teancul de dus la magazinul de binefacere. Ce gogomănie.

Laura auzea în gând cuvintele lui Deidre. *Problema ta, Laura*, spunea ea, *este că iei decizii proaste.*

A dracului de mare dreptate ai, Deidre. Nu era ceva ce se aștepta să spună, sau măcar să gândească, Laura în timp ce stătea în baie, tremurând necontrolat, cu sângele pulsându-i fierbinte și constant din tăietura de pe braț, dar trebui să admită că Deidre o nimerise. Se aplecă înainte, sprijinindu-și fruntea de oglindă ca să nu-și mai vadă ochii, numai că, uitându-se în jos, nu făcea decât să înrăutățească și mai mult lucrurile, pentru că vedea cum se scurge sângele din ea și atunci o lua amețea și simțea că îi vine să vomite. O grămadă de sânge. Tăietura era mai adâncă decât crezuse; ar trebui să meargă la urgențe. Dar nici vorbă să meargă la urgențe.

Decizii proaste.

Când sângele începuse parcă să curgă în sfârșit mai încet, Laura își scoase tricoul și îl aruncă pe jos, își dezbrăcă pantalonii și chiloții și se zbatu să-și scoată sutienul, inspirând brusc printre dinți când copca de metal îi râcăi tăietura. Șuieră:

— La dracu' la dracu' mama dracului.

Aruncă și sutienul pe jos, intră în cadă, porni dușul și rămase tremurând sub firicelul de apă opărită (dușul ei fie dădea apă foarte fierbinte, fie foarte rece, cale de mijloc nu exista). Își mângâie cu vârful încrețit al degetelor frumoasele cicatrici albe ca osul, înainte și înapoi: șold, coapsă, umăr, ceafă. *Iată-mă*, își spuse încetișor. *Iată-mă*.

Mai târziu, înfășurându-și ineficient antebrațul într-un maldăr de hârtie igienică și înfocolită în rest într-un prosop jerpelit, Laura se așează pe canapeaua urâtă din piele cenușie din sufragerie și își sună mama. Îi intră mesageria vocală și închise. Nu avea rost să-și irosească creditul. După asta, îi telefonă tatălui ei.

— Ești bine, puiule?

Desluși zgomotul de fundal, radioul, știrile de la ora 5.

— Tată.

Simți cum i se pune un nod în gât și îl înghiți cu greu.

— Ce s-a întâmplat?

— Tată, ai putea să vii până la mine? Am... am avut o noapte proastă și mă întrebam dacă n-ai putea veni un pic până aici. Știu că e cam mult de condus, dar...

— Nu, *Philip*.

Deidre, pe fundal, șuierând printre dinții încleștați. *Avem seară de bridge*.

— Tată? Vrei să mă scoți de pe speaker?

— Draga mea, eu...

— Serios, mă scoți de pe speaker? Nu vreau să-i aud vocea, mă face să dau foc la toate...

— Haide, fii serioasă, Laura...

— Las-o baltă, tată, nu mai contează.

— Ești sigură?

Nu nu sunt nu nu sunt la dracu'.

— Da, sigur. Sunt în regulă. O să fiu în regulă.

În drum spre dormitor, călcă peste geaca pe care o aruncase pe jos în hol când se grăbea să ajungă în baie. Se aplecă și o ridică. Mâneca era ruptă, iar ceasul lui Daniel era încă în buzunar. Îl scoase, îl răsuci și și-l puse la încheietură. Pe hârtia igienică din jurul brațului se formaseră flori stacojii și mâna îi zvâcnea ușor pe măsură ce sângele i se scurgea pulsând din organism. O cuprinse o stare de leșin. În baie, dădu drumul ceasului în chiuvetă, smulse hârtia igienică și lăsă prosopul să cadă pe pardoseală. Intră din nou sub duș.

Răzuind sub unghii cu o foarfecă, privi apa roz care îi curgea la picioare. Închise ochii. Își aduse aminte glasul lui Daniel întrebând: *Ce-i în neregulă cu tine?* Și vocea lui Deidre: *Nu, Philip, avem seară de bride.* Și vocea ei: *Să dau foc la tot. Să dau foc. Să dau foc să dau foc să dau foc.*

Din două în două duminici, Miriam curăța toaleta. Trebuia să ridice caseta micuțului WC din spatele bărcii (mereu surprinzător și neplăcut de grea), să străbată cu ea cabina, să iasă către chei și, de acolo, să o care 90 de metri până la toalete, unde trebuia să o răstoarne în WC-ul principal, să tragă apa și să o clătească de reziduuri. Unul dintre aspectele mai puțin idilice ale traiului pe barcă și o sarcină pe care prefera să o facă la prima oră, cât încă nu era nimeni prin preajmă. Foarte umilitor să cari rahatul printre străini, oameni care își plimbă câinii sau au ieșit la alergat.

Ieși pe puntea de la pupa ca să se asigure că are culoar liber — că nu o așteaptă tot felul de obstacole, biciclete sau sticle (oamenii pot fi extrem de antisociali, mai ales sâmbătă noaptea târziu). Era o dimineață strălucitoare, cam rece pentru luna martie, deși mugurii albi și lucioși ai platanilor și mestecenilor dădeau de înțeles că sosise primăvara.

Cam rece pentru luna martie și totuși observă că ușile de la cabina bărcii vecine erau deschise, așa cum fuseseră și cu o seară înainte. Ce ciudat! Și chestia era că-și

dorise să stea de vorbă cu tânărul ocupant al ambarcațiunii despre depășirea perioadei de ședere. Era acostat de șaisprezece zile, cu două zile mai mult decât ar fi avut dreptul, și ar fi vrut să-l întrebe dacă n-o ia cumva din loc, deși nu era chiar sarcina sau responsabilitatea ei, însă — spre deosebire de cei mai mulți — ea era o prezență permanentă în zonă și asta îi insufla un oarecare simț civic.

Asta i-a povestit Miriam detectivului Barker ulterior, când a întrebat-o: *Ce v-a făcut să mergeți să vedeți despre ce este vorba?* Detectivul stătea în fața ei, cu genunchii aproape lipiți de ai ei, cu umerii lăsați, aplecat. O barcă nu este tocmai comodă pentru cineva înalt, iar el era foarte înalt, cu capul ca o bilă de biliard și o expresie distrată, ca și cum s-ar fi așteptat să facă altceva astăzi, ceva amuzant, să meargă cu copiii în parc, de exemplu. Iar acum era aici, cu ea, și nu era deloc încântat.

— Ați atins ceva? întrebă el.

A atins? A pus oare mâna pe ceva? Miriam închise ochii. Își aminti cum ciocănisese cu putere la fereastra bărcii alb-albastre. Așteptase un răspuns: o voce sau o perdea trasă într-o parte. Cum răspunsul nu venise, se aplecase, încercând să zărească ceva în cabină prin perdea și stratul de funingine din oraș și de pe râu care părea adunat în cel puțin zece ani. Ciocănisese încă o dată și, după câteva clipe, urcase la pupa strigând *Alo? E cineva acasă?*

Își aminti că întredeschisese ușa cabinei, surprinzând un damf, un iz metalic pronunțat, care îți stârnește foamea. *Alo?* Deschisese complet ușa, coborâse treptele spre cabină și ultimul *alo* i se oprise în gât când pricepuse despre ce era vorba: un băiat — nu un băiat, un tânăr, de

fapt — zăcea pe podea, plin de sânge, cu un rânjel larg tăiat în beregată.

Își aminti cum se clătinase pe picioare, cu mâna la gură, aplecându-se pentru o clipă lungă, amețitoare, și întinsese mâna să se prindă de blat. *O, Doamne.*

— Am pus mâna pe blat, îi spuse detectivului. Cred că m-am sprijinit de blat, puțin, în partea stângă cum intri în cabină. L-am văzut și m-am gândit... de fapt, am simțit... am simțit că mi se face rău, adugă ea și chipul i se îmbujoră. Dar nu am vomitat atunci. Afară abia... Îmi pare rău, eu...

— Nu vă faceți griji, spuse Barker, susținându-i privirea. Nu e cazul să vă faceți griji pentru asta. Ce-ați făcut după aceea? Ați văzut cadavrul, v-ați sprijinit de blat...?

O lovise mirosul. Pe lângă sânge, atât de mult sânge, mai era ceva, ceva mai vechi, dulce și ranced, ca atunci când lași prea mult crinii în vază. Mirosul și imaginea lui, irezistibilă, frumosul lui chip mort, ochii sticloși încadrați de gene lungi, buzele cărnoase care-i dezveleau dinții albi, uniformi. Trunchiul, mâinile și brațele erau o baltă de sânge, iar vârfurile degetelor erau chircite pe podea. Ca și cum s-ar fi agățat de ceva. Când se întorsese să plece, zărise pe jos un obiect care nu era tocmai la locul lui — o sclipire argintie împotmolită în balta neagră și lipicioasă de sânge.

Urcase treptele împleticindu-se și ieșise din cabină, trăgând avid aer în piept, sufocându-se. Vomitase pe chei, se ștersese la gură și strigase: „Ajutor! Să cheme cineva poliția!“ Dar era abia 7:30 într-o duminică dimineța și nu se afla nimeni prin preajmă. Debarcaderul era liniștit, la fel și drumurile de mai sus și nu se auzea niciun sunet cu excepția duditului unui generator

și a gălcevii găinușelor-de-baltă care zburau încet pe deasupra. Ridicând privirea spre podul de peste canal, i se păruse că zărește pe cineva, pentru o clipă doar, dar apoi dispăruse și rămăsese singură, cuprinsă de o frică paralizantă.

— Am plecat de acolo, îi spuse Miriam detectivului. Am coborât de pe barcă și... am sunat la poliție. Am vomitat, apoi am alergat la barca mea și am sunat la poliție.

— OK, OK.

Când ridică privirea, îl văzu cercetând încăperea, studiind cabina mică, îngrijită, cărțile de deasupra chiuvetei (*Cum să gătești cu o singură oală, O nouă soluție pentru legume*), ierburile de pe pervaz, busuiocul și coriandrul în ghivece din plastic, rozmarinul care începea să devină lemnos în vasul albastru smălțuit. Se uită la raftul plin de romane broșate, la crinul păcii prăfuit de deasupra, la fotografia înrămată a unei perechi care flanca o copilă solidă.

— Locuiți singură aici? întrebă el, dar nu era, de fapt, o întrebare.

Își dădea seama ce gândea: o fată bătrână și grasă, o hipiotă care îmbrățișează copacii, o pierde-vară care trage cu ochiul pe după perdele. Care-și bagă nasul în treburile altora. Miriam era conștientă ce credea lumea despre ea.

— Ați... ați apucat să vă cunoașteți... vecinii? Îi putem considera vecini? Sau nu, ținând cont că nu rămân pe aici mai mult de două săptămâni?

Miriam ridică din umeri.

— Unii vin și pleacă la intervale regulate, au o zonă, o întindere de apă pe care le place să navigheze, așa că apuci să-i cunoști. Dacă vrei. Sau poți să-ți vezi de ale tale, cum fac eu.

Detectivul nu spuse nimic, o privi doar inexpressiv. Miriam înțelese că încerca să-și dea seama ce fel de persoană era, că nu o credea pe cuvânt, că nu accepta neapărat tot ce îi spunea ea.

— Dar despre el ce-mi puteți spune? Despre bărbatul pe care l-ați găsit dimineață?

Miriam scutură din cap.

— Nu-l cunoșteam. L-am văzut de vreo câteva ori și am făcut... mă rog, nici măcar schimb de amabilități, de fapt. L-am salutat, i-am zis bună dimineața sau ceva de genul asta și el mi-a răspuns. Asta a fost tot.

(Nu fusese *chiar* așa: era adevărat că îl văzuse de vreo câteva ori de când ancorase și că îl mirosise din prima că era amator. Șalupa era o mizerie — se cojea vopseaua, pragurile erau ruginite, coșul de fum, strâmb —, în vreme ce el arăta prea îngrijit pentru viața pe canal. Haine curate, dinți albi, fără piercinguri, fără tatuaje. Cel puțin nu vizibile. Un tânăr remarcabil, destul de înalt, brunet, cu ochi negri și fața osoasă. Când l-a văzut prima dată, i-a dat bună dimineața și el s-a uitat la ea zâmbind, iar ei i s-a ridicat părul pe ceafă.)

Asta remarcase la momentul respectiv. Dar nu avea cum să-i mărturisească detectivului. *Când l-am văzut prima dată, am avut un sentiment ciudat...* Ar crede că-i lipsește o doagă. În orice caz, acum își dădea seama despre ce era vorba, ce simțise. Nu fusese premoniție sau ceva la fel de ridicol, ci *recunoaștere*.

Fusese o oportunitate. Îi trecuse prin cap când își dăduse seama cine era băiatul, dar nu știuse cum să profite. Acum însă, după ce murise, simțea că așa fusese scris. O revelație.

— Doamna Lewis? întrebă detectivul Barker.

— Domnișoara, spuse Miriam.

Pentru o clipă, el închise ochii.

— Domnișoară Lewis. Vă amintiți dacă l-ați văzut în compania cuiva? Vorbind cu cineva?

Ea ezită, apoi încuviință.

— L-a vizitat cineva. De vreo două ori, parcă? S-ar putea să mai fi fost și alții, dar eu am văzut o singură persoană. O femeie, mai bătrână ca el, cam de vârsta mea, în jur de cincizeci de ani. Cu părul alb-argintiu, tuns foarte scurt. O femeie suplă, destul de înaltă mi s-a părut, de 1,73–1,75 metri înălțime, cu trăsături ascuțite...

Barker ridică o sprânceană.

— Ați studiat-o bine, așadar?

Miriam ridică din nou din umeri.

— Păi da. Am un simț al observației bine dezvoltat. Îmi place să fiu atentă la lucrurile din jur.

Se hotărî să-i confirme prejudecățile.

— Dar era genul de femeie pe care aș fi remarcat-o oricum, pentru că era o apariție frapantă. Tunsoarea, hainele... părea o femeie *cu bani*.

Detectivul încuviință din nou, notându-și totul și Miriam înțelese că nu va dura mult până își va da seama la cine se referise.

După plecarea detectivului, polițiștii izolară cheiul între De Beauvoir și Shepperton, mutând din zonă toate bărcile, mai puțin a lui, locul crimei, și a ei. La început, încercaseră să o convingă să plece, dar ea le spusese clar că nu avea unde merge în altă parte. Polițistul în uniformă cu care vorbise, un tânăr pistruiat cu voce pițigăiată, se arătă tulburat de această mutare a responsabilității de pe umerii ei pe umerii lui. Ridică ochii spre cer, coborî